

Tamás Kincső

A POLGÁRMESTER SZERETŐJE*

NŐK

Mindig fülelek, ha férfiak egymás között a nőkről beszélnek. Ilyenkor valamiért láthatatlan vagyok számukra, vagy barátnak tekintenek, velük egyenrangú férfinak, fene tudja, de betekintést nyerek a legőszintebb gondolataikba.

Néha azért utazok férfiakkal, mert a férfiak isznak. Én vagyok a sofőr. Én nem iszom, ha vezetni kell. Viszem a négy férfit, négy polgármestert bulizni. Körbe kell mennem falvakon, egyiket egyikből, másikat másiktól vesszük fel. Kettő indulásból a kocsimban. A kocsni nem az enyém, a szeretőmé, velünk indul a tőszomszéd falu polgármestere, aki nekem is, a szeretőmnnek is barátja. Ismerjük egymást rég, együtt aikidóztunk évekig, utaztunk sokat Brassóba edzésre. Egyszer majdnem együtt zuhanyoztunk egy edzőtáborban. A hangulat egészen intim, de a lényeges történet akkor hangzik el, amikor már tele a kocsni polgármesterekkel, alig férnek. Hátral három, mellettem az enyém. Az utat nem kell figyelnem, ők dirigálnak, melyik elágazásnál hol térek le. Este van, november, sötét. Jókedvűen beszélgetnek, inni ezután fognak, lerakom őket, hazamegyek, pihenek, majd szól a szeretőm, amikor indulhatok értük. Szabadságon vagyok, ráérek mozogni az éjszakában, hétvége van, és iskola sincs éppen, őszi szünet.

- Emlékeztek, amikor a nagy egyes kirángatta a kocsiból a kicsi kettest? - kérdi az enyém.

A négy férfi közül háromról biztosan tudom, hogy vadászik. Minden év november elsején kezdődik a hajtóvadászat, tart február elsejéig. A nagy egyes a falkaállatoknál a domináns nőtényt jelöli, ebben az esetben a nőt, akivel régen a párom együtt élt. A kicsi kettés egy fiatalabb és - gondolom - szebb nő, akivel éppen csalja. És elmeséli részletesen, egy hasonló buli alkalmával, mint ahova éppen tartunk, a nagy egyes kinyomozza a helyszínt, s amikor a szeretőm megérkezik a

---

* Regényrészlet.

kocsijával, benne a kicsi kettessel, a nagy egyes feltépi az ajtót, a hajától fogva kirángatja a lányt.

- Alig tudtam szétválasztani őket, segítséget kellett hívjak! - nevet az utasom.

Hallgatok. Emészttem a dolgot, elképzelem az akkori élettárs csalódottságát, frusztrációját, dühét. Elképzelem a kicsi kettes félelmét, zavarodottságát. Lehet, nem is tudott a másikról. Egy dolgot nem értek ekkor: miért nem szórakoztat engem is a jelenet, amely hosszú percekig bent reked az utastérben.

- Nini, az ott egy vadmacska? - kérdi hátulról az egyik polgármester.

Mindenki annak nézi. Én nem tudom, minek nézzem, egy pillanatra akad meg a tekintetem rajta, ahogy lompos, sűrű farka eltűnik az utat szegélyező bokrok között. Az utat figyelem. Amerre mennem kell az utasítás szerinti legrövidebb úton, aszfalt nincs, csak gödrök és köves út. Lassan vezetek. Elkészni nem tudunk, kímélem az autót. Nem az én autóm, az önkormányzaté. A saját autómban soha nem ült egyszerre négy polgármester. Lehet, be sem ülnének.

Néha barátok vagyunk, amikor szeretkezés után csak fekszünk egymás mellett. Olyankor talán legőszintébbek a férfiak. Mondja, hogy kétféle nő van. Az egyik, aki mellől szex után azonnal fel kell állni és hazamenni. Vagy akárhová. „És egy, akihez oda akarok bújni, és aludni reggelig.”

Mi együtt alszunk hajnali ötig, amikor is indulnia kell. Néha, nagy ritkán, az öt év alatt talán kétszer alszunk reggel hétig.

AZ ALKOHOL

Néha jön részegen. Egy másik ember. Arrogáns, cinikus. Kibírhatatlan. Ha késő este vagy éjjel végez a dolgaival, és üzenetben kérdi, jöhet-e, mindig megkérdem: „Ittál?”

- Keveset.

A kevés is sok ilyenkor. Nem jöhet. Tudja, hogy nem bírom, nem erősködik.

Néha felvesz autóval a kapu előtt, visz magával a kutyáit, halait megetetni. Néha beletelik pár percbe, amíg rájövök: ivott. Másképp beszél, másképp néz rám. Másképp viszonyul. Késő kiszállni.

Senki nincs fent a házban, mégis ülünk a kocsiban.

- Csókolj meg!

Nem akarom. Ha megcsókolom, erőszakos, harap. Kötekedik.

- Nem is szeretsz!

Ilyenkor zavarban vagyok. Persze, hogy szeretem. Mégis menekülnék, amikor részeg, annyira zavar.

Utoljára a kútúrások után jön részegen egy vasárnap. A kapun beérve, ahogy a kutyák sündörögnek körülöttünk, mondja:

- A csúf kutyákat el kell rendezni innen. Az és az maradhat - mutat a kettőre, amit tőle kaptam. - A többinek mennie kell - legyint a kezével.

A saját udvaromon. A saját kutyáimra. Amiből egyik a házőrzőm, a másik meg olyan öreg, hogy nem oszt, nem szoroz.

Nézi a lyukakat, amiket ástak, amiket fúrtunk. Cinikusan mosolyog.

- Én mondtam, hogy hiába az egész. Mennyi pénzt költöttél el a semmire?

Kérdem, mennyit ivott így, vasárnap reggel és kivel. Ferivel. Egy pohár pálinkát. Hamar kiderül, hogy nem egyet, hanem vagy tizenegyet.

Érzem, hogy megbolondulok. Itt egy ragyogó, napsütéses májusi vasárnap délelőtt, amikor egyikünk sem rohan sehova, lehetne egy szép napunk együtt. Erre a reggelt ivással kezdi. A szomszédjánál.

Gyakran fejezi be a napot italozással, amolyan munkahelyi ártalom ez polgármestereknél. A polgármester piáros, legfőbb munkája a kapcsolattartás. Diplomáták. A diplomáták gyakran kell egyenek és iganak együtt, így ápolják a diplomáciai kapcsolataikat. Ha kérdem, hol van, azt válaszolja:

- Gyűlésen.

A sok délutánra eső evés-ivás-megbeszéléseket úgy hívják, gyűlés. Egész éjjel hány, másnap rosszul van. Nem bírja az alkoholt, a szervezete nem bontja. Utána néhány napig, néha egy hétig nem iszik.

Az én szervezetem bontja. Azonnal felszívja, elosztja az ötven kilóm minden egyes sejtjében. Sok jut az agyamba. Kikapcsol. A test működik tovább. Nem tudom, mit csinálok, alkalomadtán másnap elmesélik. Vad dolgokat. Arrogáns vagyok, szarkasztikus, megbántok embereket. Mindenkit, ahol csak lehet. A végső stádiumban egyetlenegy dolog érdekelt: a szex. Általában a kivitelezésig nem jutok el, nem működök jól kikapcsolt aggyal.

Valahol félúton a józanság és részegség között, amikor még csak mámoros és ellazult vagyok, bátor és vakmerő, fantasztikus partikat

nyomunk. A tónál tele minden alkohollal. Bort iszom. Az emberem nem iszik. Beszélgetünk. Csábítom. Eljátsszuk a kis játékunkat a fordított szerepekkel. Most én vagyok a vadász, ő az áldozat.

Sokáig azt hiszem, a jó szexhez kell az alkohol. Viszont ha iszom, az érző idegpályák lebénulnak, az orgazmus elmarad. Az enyém. Kudarc-ként éli meg. Nem szereti, ha iszom.

Ha nem vele iszom, vadászok. Bárkire. Egyik szilveszterkor, amikor nem jön hozzám, mert elalszik otthon, én meg elsején ünnepi ügyeletes vagyok, gyógyszert viszek a szomszédomban újévet ünneplő kolléganőmnek. Viszek egy üveg bort, ha már buliba keveredek, ne menjek üres kézzel. Hideg nincs, fagypont sem. Ruhát veszek, térdig érő, vastag, bársonyos anyagút, amit a halott apai nagymamám házából hoztam el, magas sarkú csizmát. Harisnyát nem. A hátizsákba egy szép borospoharat rakok magamnak, arra az esetre, ha nem lenne a helyszínen rendes pohár. Fürdőruhát, mert tudom, hogy a dézsa be van üzemelve.

Iszunk, beszélgetünk. A kolléganőm kisebbik sógora lovas. Szép, magas, fekete, csillogó szemű, egyenes derekú fiatalember. Tudom, hogy barátnője van, de a kapcsolatuk nem halad semerre. „Van, hogy legyen”, mondja a kolléganőm, a lazaságáról híres férfi kollégát idézve. Kérdem, mit dolgozik.

- Ápoló a kórházban. Hordja kifelé a hullákat - nevet.

Leülök a férfiakkal pókerezni. Pénzben játszanak. Jól megy, hamar nyeresre állok. A texas holdem a kedvenc kártyajátékom, egyik nyáron egyetemistaként alkalmam nyílik betekintést nyerni a játékba, amikor három hónapot Nevadában töltök. Az ottani, moldáv barátom *dealer* egyik kaszinóban. Megtanít mindent.

A bor, amit viszek, hamar elfogy. Töltenek a másból. Az utolsó, amire emlékszem, a virsli, amit rendelék, mert farkaséhes vagyok, aztán meg, hogy állok a táncparketten a fiatal sógorral szemben, nagyon közel hozzá. Ágyba akarom vinni. Nem lehet. Színjőzsanul áll velem szemben, mosolyog, ahogy bájoló, nem tudja, mihez kezdjen velem. Ágy sincs a közelben. A barátnője a távolból figyel, de én őt már nem látom. Hirtelen felkapom magam, hogy megyek haza, elindulok az autóm felé. Futnak utánam a nők, a kolléganőm és sógorasszonya. Nem akarnak hazaengedni ilyen állapotban. Az autóm felé tartva meglátom a dézsát, rögtön eszembe jut, hogy hoztam fürdőruhát magammal. Vetközni

kezdek, de túl hosszú a ruha hátán a cipzár, a nyaka, dereka szűk, kibújni belőle nem tudok. Csak az övemet vetem le. Végül lemondok a műveletről, beugrok a kis, piros Toyotámba és hazavágtatok.

Reggel az autót háttal parkolva találom a kapu előtt, kissé féloldalasan felhajtottam vele a dombra. Az akkumulátor lemerülve. Bal combomon, egészen fent, csípő környékén hatalmas kék zúzódás, tíz napon túl gyógyuló. A hálószobában felborult cserépes növény. Lepedő az ágyon nincs, éjjel összehánytam mindent, lerámoltam valamikor. A fűtőtestre dobott törölközőből virslidarabok potyognak, amikor megmozdítom.

Enni nem tudok egész nap, ritmuszavarom van. Haldoklom. A legsebbe január másodikai vasárnapon, a drága szabadnapomon, amikor lóra kéne ülni, és menni egy nagyot, alig élek. Sajnálom magam, sajnálom az elcsesztett napot. Szégyellem magam a történetekért.

Ekkor határozom el, hogy többet nem iszom. Soha.

